

soud. dvoru, repertorium nálezů č. 109, Gl. U. 9268 a důvody judikátu č. 239, Gl. U. n. ř. 7645). Že jde o ujednání ve smyslu § 1218 obč. zák., plyne z toho, že ujednání to bylo uzavřeno mezi žalobcem a žalovaným a nikoliv mezi žalobcem a jeho dcerou, sporná částka byla vyplacena žalovanému a nikoli dceři, a žalobce si vymínil, aby žalovaný vrátil věno jemu jako zřizovateli (t. zv. dos receptitia). Je proto bezvýznamné, že se v onom ujednání praví úvodem, že »moje dcera obdrží věnem 100.000 Kč«. Když ujednání z 22. června 1930 je neplatné pro nedostatek formy notářského spisu co do hlavní úmluvy, je neplatné i co do úmluvy vedlejší o vrácení věna, která tvoří s hlavní úmluvou nedílnou součást, a nemůže se žalobce domáhati na základě něho vrácení částky 20.000 Kč proto, že nastala smluvená rozvazovací podmínka, t. j. že manželství mezi jeho dcerou a žalovaným bylo již fakticky zrušeno. Žalovaný přijal ovšem částku 20.000 Kč dotis causa od žalobce a bylo mu tedy věno sice neplatně přislíbeno, ale skutečně dáno. Toto odevzdání věna nevyžaduje formy notářského spisu (srovn. rozh. č. 10422 Sb. n. s.). Než tu platí o vrácení tohoto skutečně odevzdaného věna ustanovení občanského zákoníka a nikoliv to, co pro nedostatek formy neplatně si sporné strany ujednaly. Že by nastaly tyto z á k o n n é předpoklady, aby mu věno bylo vráceno, žalobce netvrdí (§§ 1229, 1264, 1266 obč. zák.). Pokud žalobce tvrdí, že mu zažalovaný nárok přísluší též z důvodu kondikce sine causa, žalobci přisvědčiti nelze, protože k manželství mezi jeho dcerou a žalovaným skutečně došlo, a protože za trvání manželství věno bez zachování předepsané formy zřízené nelze vzhledem k ustanovení § 143³ obč. zák. požadovati zpět (srovn. rozh. č. 3746 Sb. n. s.).

Čís. 15194.

K otázce platnosti výpovědi zaměstnance dané společností s ručením obmezeným.

Význam a účel předpisu § 40 zák. o spol. s r. o.

Projev vůle společnosti s r. o. nemusí se státi v písemné formě protokolární.

Jednatel společnosti s ručením obmezeným může se dáti zastupovati na valné hromadě zmocněncem.

(Rozh. ze dne 13. května 1936, Rv I 1325/34.)

Žalobce byl zaměstnán u firmy T., společnost s ručením obmezeným. Firma po prohlášení konkursu dne 19. února 1932 likvidovala. Dopisem ze dne 11. února 1932 doporučeně doručeným 15. února 1932 dostal žalobce čtvrtletní výpověď s tím, že jeho služební poměr se končí dnem 31. března 1932. Žalobce dopisem ze dne 20. února 1932, doručeným správcí konkursní podstaty dne 21. nebo 22. února 1932, upozornil na nesprávnost výpovědi a nesouhlasil s ní, což projevil dopisem tím a

také před tím. Přihlásil proto ke konkursu slušné a remuneraci ještě za další tři měsíce v částce 6.855 Kč. Tuto pohledávku správce konkursní podstaty popřel a domáhá se proto žalobce výroku, že žalovaný správce konkursní podstaty firmy T. jest povinen uznati tuto pohledávku jako pohledávku I. třídy konkursních věřitelů. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pro spor jest rozhodující, zda výpověď daná žalobci dopisem ze dne 11. února 1932, podepsaná toliko jednatelem společnosti ing. Jos. M., byla platná. Podle protokolů o mimořádných valných hromadách ze dne 29. prosince 1931, 22. ledna 1932, 29. ledna 1932 a 9. února 1932 bylo na valné hromadě dne 29. prosince 1931 usneseno, aby bylo jednatelům společnosti uloženo restringovati personál, při valné hromadě 22. ledna 1932 resignace jednatele arch. T. nebyla vzata na vědomí, na valné hromadě 29. ledna 1932 arch. T. trval na resignaci, na valné hromadě další 9. února 1932 oznámil Dr. O. G., že arch. T. na resignaci trvá a žádal, aby byl v obchodním rejstříku vymazán, a trval na tom, že resignace ta musí býti vzata na vědomí. Jednatel společnosti T. ing. Jos. M. jako strana slyšen uvedl, že na schůzi valné hromady dne 29. prosince 1931 bylo jednatelům společnosti uloženo restringovati personál a o valné hromadě dne 9. února 1932 bylo usneseno, aby výpověď personálu dal on, což do protokolu zapsáno nebylo, ježto Dr. O. G., zástupce arch. T., řekl, že to není třeba, a ostatní s tím souhlasili. Arch. T. to nevyhloučil a potvrdil, že Dr. O. G. pověřil zastupováním bez omezení. Žalobce opřel žalobní nárok o skutečnost, že dopis obsahující výpověď mu danou byl podepsán toliko jedním jednatelem. Tento způsob zastupování společnosti shledává odvolatel odporujícím předpisu § 18 zák. čís. 58/06 ř. z. Správné jest, že podle §§ 18 a 19 tohoto zákona zastupují společnost před soudem i mimo soud jednatelé a že společnost nabývá práv a vchází v závazky právním jednáním předsevzatým jednatelem ve jménu společnosti. Avšak valná hromada, nejvyšší orgán společnosti, usnesla se propustiti úředníky (§ 34 cit. zák.) a v době té se druhý jednatel své funkce vzdal a jeho zástupce na valné hromadě Dr. O. G. s výpovědí souhlasil. Usnesení valné hromady konané dne 9. února 1932 nemusilo býti zapsáno do protokolu ze dne 9. února 1932, neboť bylo již protokolováno při schůzi dne 29. prosince 1931. Oznámil-li tedy Jos. M. jako jednatel společnosti po valné hromadě dopisem ze dne 11. února 1932 žalobci, že se mu dává výpověď, oznámil tím jen vůli valné hromady usnesením projevenou a k tomu byl za společnost oprávněn. Proto nelze souhlasiti s názorem odvolatelovým, že k výpovědi bylo třeba ještě podpisu druhého jednatele.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest ovšem správné, že uzavírání a rozvazování služebních smluv jest právním jednáním spadajícím do oprávnění zastupovati společnost na venek, neboť se týká právního poměru společnosti k osobám třetímu (srovnej rozhodnutí čís. 13140 Sb. n. s.). S hmotněprávního hlediska

projevila společnost platně na valné hromadě ze dne 9. února 1932 svou vůli dáti žalobci výpověď, a tomu nepřekáží, že usnesení to nebylo podle § 40 zákona č. 58/1906 ř. z. zapsáno do knihy protokolů, ježto zákon neobsahuje sankci na nezachování tohoto předpisu a účelem tohoto předpisu jest chrániti zájmy společníků, nikoliv třetích osob. Není proto valná hromada ve svých projevech vůle vázána písemnou protokolární formou. Platnosti jejího usnesení nevadí ani skutečnost, že druhý jednatel se vzdal své funkce prohlášením na valné hromadě dne 22. ledna a 9. února 1932, neboť jednak nemůže se jednatel před uplynutím funkčního období vzdáti úřadu, jak bylo vysloveno již v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského č. 1534 úř. sb., jednak byl druhý jednatel architekt T. zastoupen svým zmocněncem Dr. O. G., což není zákonem č. 58/1906 ř. z. vyloučeno, a odvolací soud zjistil, že Dr. O. G. s výpovědí žalobci danou souhlasil, takže tento souhlas váže podle §§ 1009 a 1017 obč. zák. také zmocnitele architekta T. S formálního hlediska není důvodnou dovolatelova výtká, že výpověď nebyla účinná, protože byla žalobci oznámena dopisem ze dne 11. února 1932 podepsaným pouze jedním jednatelem inženýrem Jos. N., ač podle § 18, odst. (2) zákona č. 58/1906 ř. z. bylo k podpisu třeba součinnosti i druhého jednatele architekta T. Výpověď ze služebního poměru není vázána žádnou formou, a stačí proto, když byl žalobce zpraven důvěryhodným způsobem o dané mu výpovědi. Jeho pochybnosti vyvolané z toho, že dopis o výpovědi byl podepsán jen jedním jednatelem společnosti, byly odstraněny zjištěním, že i zmocněnec druhého jednatele architekta T. (Dr. O. G.) s výpovědí souhlasil.

Čís. 15195.

Společnou koupí žacího stroje několika rolníky k potřebě v jejich hospodářství byla ujednána společenská smlouva.

(Rozh. ze dne 13. května 1936, Rv I 1899/35.)

Žalobci přednesli, že žalovaný spoluvlastník žacího stroje dal stroj odvézt bez jejich vědomí s jejich pole, kde s ním žali, uložil jej ve své stodole a uzamkl a odepřel jim jej vydati, ač podle zvláštního ujednání mají právo strojem tím žítí obilí i trávu na svých pozemcích podle své potřeby, a domáhají se žalobou výroku, aby bylo uznáno právem, že žalovaný je povinen trpěti spoluužívání společného žacího stroje žalujícími k sekání obilí a trávy na jejich pozemcích, a jest povinen za účelem výkonu tohoto spoluužívání stroj ten jim vydati. Prvý soud žalobu zamítl. Odvolací soud žalobě vyhověl. Důvody: Mezi žalobci a žalovaným bylo výslovně ujednáno již při koupi stroje, že budou koupeného stroje užívatí podle potřeby hospodářské a že podílník, u kterého právě stroj bude, je povinen stroj ten vydati druhému společníku, který ho bude potřebovat. Podle ujednání toho také od roku 1929 všichni podílníci užívali střídavě stroje podle hospodářské potřeby a ten,